

[Yvonne Herløv Andersen]

spørgsmål, vel vise, om ikke vi kan klare en snævrere bemyndigelse, end der er lagt op til her.

Aase Olesen (RV):

Det radikale venstre kan ikke medvirke til at give ministeren en generel bemyndigelse, som han har ønsket i denne lovgivning. Det radikale venstres besked til regeringen, den nuværende som den foregående, har været, at vi er enige i sigtet, og vi er, om det er nødvendigt, parate til at tilvejebringe det nødvendige retsgrundlag for, at det kan gennemføres.

Vi sagde til den tidligere socialminister, efter at han havde udstedt cirkulæret, at vi var enige i sigtet, ikke mindst fordi cirkulæret naturligvis kun kunne være vejledende og fordi det fastholdt kommunens ret og pligt – og jeg vil gerne understrege pligt – til i hvert enkelt tilfælde at foretage en vurdering. Det er bistandslovens princip, og det ønsker vi at fastholde.

Efter at ankestyrelsen har truffet sin afgørelse i to særlige sager fra Odense, rejser spørgsmålet sig, om det er nødvendigt at lovgive. Det har vi haft meget svært ved at gennemskue i socialudvalget, når vi har diskuteret det, og ministeren har ikke kunnet få justitsministeriets lovkontor til at sige noget om ankestyrelsens kompetence. Derfor har vi i socialudvalget stillet nogle spørgsmål til lovkontoret, og i dag ligger der så et svar dateret den 1. februar fra justitsministeriets lovkontor på spørgsmålet om, hvorvidt man kan sige, at det vejledende cirkulære har indeholdt noget, der ikke var retsgrundlag for eller ikke baggrund for i bistandsloven.

Jeg vil gerne have lov at citere. Der står, at »justitsministeriet« – og det er altså justitsministeriets lovkontor – »herefter [finder] det mest nærliggende at fortolke afgørelsen således, at det i sager med oplysninger om fremtidsplaner af den nævnte karakter ikke vil være i overensstemmelse med bistandsloven at udmåle kontanthjælp til unge på grundlag af den angivne formodningsregel, men at kontanthjælp til unge skal udmåles med udgangspunkt i det beløb, der er nævnt i bistandslovens § 37, stk. 2, og i øvrigt efter et skøn i overensstemmelse med denne . . .«

Det kan jeg ikke tolke som andet, end at justitsministeriets lovkontor siger, at dér,

hvor det brænder på, dér, hvor der ikke har været baggrund i bistandsloven, det ligger i udtrykket: at man skal formode noget om de unges fremtidige levevilkår. Det kan vi i dag – i hvert fald med den tid, vi har haft til at se på det – ikke tolke på anden måde, end at det må være nødvendigt at tilvejebringe et lovgrundlag for fortsat at kunne skønne således.

Derfor skal jeg også spørge, om ikke det betyder, at socialdemokratiet – da det var den socialdemokratiske regering, der udstedte dette cirkulære – er parat til at tilvejebringe det nødvendige retsgrundlag.

For os vil det være afgørende, at vi får bestemmelser ind i § 37 om denne aldersklasse, men på en sådan måde, at vi fortsat fastholder kommunernes ret og pligt – og jeg understreger igen pligt – til at vurdere i det konkrete tilfælde.

Tinning (VS):

Jeg er ret enig med fru Yvonne Herløv Andersen, når hun siger, at det nok er den mest principielle debat på det socialpolitiske område, vi har haft i denne samling. Derfor overrasker det mig heller ikke det fjerneste, at den ånd, der er i socialministerens lovforslag, er præcis den samme ånd, som var i fremskridtspartiets ændringsforslag til bistandsloven, da bistandsloven blev indført, sådan som fru Tove Niemann beskrev det.

Det er rigtigt, at den grundlæggende holdning til socialpolitikken kan siges at være den samme i fremskridtspartiet og hos den nuværende socialminister. Fremskridtspartiet mente, der kunne blive en hel masse problemer, så derfor sagde man: hver eneste gang nogle er uenige, afgør ministeren det. Færdig med fyrrer!

Det, socialministeren siger nu, er: når vi får problemer med at forstå kontanthjælpsbestemmelserne, skal jeg nok afgøre det. Jeg skal nok helt autoritativt, helt alene, helt mig selv, fastlægge, hvordan denne lov skal forstås. Det vil jeg godt gøre, fordi jeg er enormt kvik til det. Det er formentlig tankerne bagved. Det er klart, at det vil vi ikke være med til.

Derudover drejer denne sag sig ikke bare om, som fru Aase Olesen var inde på, hvorvidt man nu vil fastholde sigtet med sultecirkulæret eller ej. Jeg kunne egentlig godt tæn-